

Arrest

nr. 174 072 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat HAUWEN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (A.S.M.A.J.), verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim te zijn. U werd geboren op X in de wijk X in Bagdad, uw familie woonde er in het huis van uw grootvader. Uw vader werkte op dat moment in een fabriek waar wapens werden gemaakt. U ging er naar de Al Hosari school. Omdat uw vader tegen het beleid van Saddam Hoessein was en het regime bekritiseerde besloot hij uit voorzorg samen met zijn gezin weg te gaan uit Bagdad. In 2000 verhuisde u samen met uw familie naar de stad Fallujah in de provincie Anbar. Jullie gingen er wonen in de wijk Al Andalous. In Fallujah werkte uw vader als ambtenaar voor de overheid, hij stond in voor de bewaking van installaties van elektriciteit en energie. U ging in Fallujah naar het middelbaar onderwijs in de Al Jumhuriya school. In 2004, nadat

de Amerikanen Irak waren binnengevallen, gingen jullie voor enkele maanden terug naar Bagdad. Uw familie keerde echter al snel terug naar Fallujah. Van 2009 tot 2013 ging u naar de universiteit in Bagdad, u volgde er elektromechanica aan het departement van ingenieurswetenschappen. U woonde op dat moment nog in Fallujah en pendelde voor uw studies naar Bagdad. In maart 2014 vertrokken u en uw familie uit Fallujah en trokken jullie terug naar Bagdad. Omwille van het offensief van IS op Fallujah voelde uw vader, die voor de overheid werkte, zich niet meer veilig. Ook u vreesde de mogelijkheid als jongeman te worden gerekruteerd door IS om mee aan hun kant te strijden. Jullie vertrokken net voordat de stad Fallujah werd ingenomen door IS. U hoorde achteraf van uw vrienden uit Fallujah dat veel mensen uit Fallujah zich aansloten bij IS. In 2013 waren er veel demonstraties geweest waarbij de soennieten uit Fallujah op straat kwamen om hun rechten op te eisen en deze waren de kop ingedrukt door het Iraakse leger. De soennitische stammen uit Fallujah zagen in de komst van IS dus een bondgenoot tegen de Iraakse overheid. U en uw familie besloten te vertrekken voordat de situatie in Fallujah zou escaleren. Met de hulp van een kennis van uw vader konden jullie Fallujah verlaten. Bij aankomst in Bagdad gingen jullie in de wijk Al Adamiya wonen. Jullie werden er geholpen door uw tante totdat u en uw familie terecht konden in een huis van de dienst 'religieuze zaken' van de soennieten. Uw familie verblijft daar nu nog steeds. Op 30 april 2014, de dag van de parlementaire verkiezingen in Irak, werd u 's avonds op straat, niet ver van uw huis, aangehouden door soldaten van het Iraakse leger. U werd meegenomen naar hun fauj (militaire eenheid) Ragbaghatoun en daar werd u enkele uren vastgehouden. Er werden nog andere mensen vastgehouden, net als u soennieten. Jullie werden vernederd, kregen sektarische beledigingen te horen en werden geslagen. Na enkele uren, rond 2u 's nachts ongeveer, kwam de officier van de fauj aan. Hij vroeg u naar uw naam, waar u vandaan kwam en wat u deed. Vervolgens draaide hij zich naar de soldaten en vroeg waarom ze u hadden aangehouden en meegenomen. Hierop liet de officier u vrij, u mocht naar huis gaan. Uit angst nam u voorzorgsmaatregelen, u vertrok bij uw familie in Al Adamiya en ging inwonen bij uw tante in de wijk Al Mansour. Tot aan uw vertrek uit Irak, in maart 2015, bleef u bij uw tante in Al Mansour wonen. U bleef zoveel mogelijk binnen, als u naar buiten ging vermeed u plekken waar er checkpoints waren in de stad. Om de maand ongeveer ging u een dag op bezoek bij uw familie in Al Adamiya. In maart 2015 vertrok u dan uit Irak. U wilde niet langer in deze situatie leven. Sinds de aankomst van IS in Fallujah en omwille van de manier waarop u behandeld was in Bagdad, had u het gevoel dat Irak geen plaats meer was voor u om te leven. U wilde een normaal leven kunnen leiden en besloot Irak te verlaten, een idee dat ook al langer door uw hoofd ging. Met de financiële hulp van uw ouders kon u vertrekken. Op 31 maart 2015 verliet u Irak op legale wijze met uw paspoort. U nam het vliegtuig naar Turkije en verbleef tot 17 april in Istanbul. Vandaaruit reisde u illegaal verder met de hulp van een smokkelaar naar Kos en Athene. In Thessaloniki in Griekenland stapte u op een vrachtwagen die u rechtstreeks naar België bracht. U kwam in België aan op 17 juni 2015 en diende een dag later, op 18 juni 2015, een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Later vernam u van uw familie in Bagdad dat zij ongeveer een maand na uw vertrek, op 25 april 2015, bezoek hadden gekregen van het Iraakse leger. De soldaten kwamen langs voor een studie die ze systematisch deden om te zien wie de nieuwe gezinnen waren die aangekomen waren in Bagdad, waar zij woonden en waar zij vandaan kwamen. Toen ze naar u vroegen zei uw moeder dat u niet meer thuis was.

Bij een huidige terugkeer naar Irak vreest u tussen 2 vuren terecht te komen. U vreest enerzijds de situatie in Fallujah na de komst van Daesh. Anderzijds vreest u de huidige situatie in Bagdad, waarbij soennieten in het algemeen gevisieerd en gestigmatiseerd worden. U vreest opnieuw gearresteerd te worden door het Iraakse leger. U vreest ook in het algemeen de sjiitische milities, zoals Asaeb ahl al Haq, die aanwezig zijn in Bagdad.

Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw originele Iraakse identiteitskaart, uw origineel Iraaks nationaliteitsbewijs, uw originele Iraakse verkiezingskaart, een originele badge van uw vader van in Fallujah, uw origineel universiteitsdiploma van uw studies in Bagdad, een kleurenkopie van de bewonerskaart van uw vader in Bagdad, een kleurenkopie van de voedselrantsoenkaart van uw familie in Bagdad, uw originele studentenkaart van in Fallujah, de originele lidkaart/badge van uw vader zijn werk als bewaker in Fallujah en een originele enveloppe waarmee uw documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

In eerste instantie zijn er uw verklaringen over uw aanhouding in Bagdad op 30 april 2014 door soldaten van het Iraakse leger. Het CGVS wil uw verklaringen hierover niet betwisten, maar merkt hierbij op dat

dit incident ging om een éénmalig feit dat zich heeft voorgedaan, waarbij er uit uw verklaringen geen enkele indicatie blijkt dat u hierbij persoonlijk en doelgericht geïdoleerd en/of vervolgd werd door het Iraakse leger of door de Iraakse overheid. U verklaart enkele uren te zijn vastgehouden door de soldaten in hun fauj/kazerne en dan op verzoek van hun officier, die aankwam, weer te zijn vrijgelaten (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 11-12). Deze officier, waarvan u stelt dat hij zich zachtaardig gedroeg tegenover u (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 11), zou u uw naam hebben gevraagd, waar u vandaan kwam en wat u deed. U vertelde wie u was, dat u uit Fallujah kwam maar nu in Bagdad woonde en dat u voor ingenieur heeft gestudeerd. Hierop zou de officier zich naar zijn soldaten gedraaid hebben en hen gevraagd hebben waarom ze u hadden aangehouden en vastgehouden. Vervolgens liet hij u vrij, u kon gewoon naar huis gaan (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 13). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat u bij uw aanhouding niet persoonlijk en doelgericht geïdoleerd werd door de soldaten van het Iraakse leger. Het ging hier duidelijk om een willekeurige aanhouding waarbij u toevallig op het verkeerde moment op de verkeerde plek was en meegenomen werd. De verdere verklaringen die u geeft over dit incident tonen dit des te meer aan. Zo heeft u geen idee waarom u precies meegenomen werd door het leger, u zou dit ook later op geen enkel moment te weten zijn gekomen (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 10). U was ook niet de enige die werd meegenomen, in de kazerne waar u naartoe werd gebracht waren meerder soennieten aanwezig. Net als u hadden zij er geen idee van waarom ze waren aangehouden (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 11). U verklaart dat ook zij gewoon van de straten waren geplukt in Bagdad (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 11). U denkt dat u werd aangehouden door de soldaten omdat ze u ervan verdachten banden te hebben met Daesh (IS), aangezien u recent uit Fallujah kwam (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 14). U gevraagd of ze hiervoor dan enige concrete aanwijzingen hadden, stelt u dat ze het niet op u alleen gemunt hadden, maar dat ze tegen alle soennieten zijn, dat alle soennieten beledigd worden als aanhangers van IS (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 14). U gevraagd waarom u dan specifiek werd aangehouden, als elke soenniet in Bagdad daarvan beschuldigd wordt, stelt u daar geen idee van te hebben (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 14). U kan verder geen voorbeelden geven van andere mensen uit uw omgeving die ook van iets dergelijks beschuldigd werden en iets gelijkaardigs als u meemaakten (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 14). U nog een keer gevraagd waarom u persoonlijk dan precies van de straat werd geplukt door de soldaten en werd meegenomen, stelt u dat zelf echt niet te weten (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 14-15). U heeft geen idee of u willekeurig werd meegenomen of dat ze u specifiek viseerden en specifiek naar u op zoek waren (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat uw aanhouding ging om een willekeurige arrestatie, waarbij u op geen enkel moment doelgericht en persoonlijk geïdoleerd werd. De vaststelling dat de officier van de kazerne, waar u enkele uren werd vastgehouden, zijn soldaten zonder meer het bevel gaf u vrij te laten en hen daarbij vroeg waarom ze u hadden vastgehouden, wijst duidelijk aan dat er bij uw aanhouding geen sprake was van een persoonlijke en doelgerichte vervolging. U bevestigt verder dat de officier u gewoon naar huis liet gaan, zonder verder enige problemen (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 15). Indien u werkelijk persoonlijk en doelgericht geïdoleerd werd door het Iraakse leger, dan zou dit niet op deze manier verlopen zijn. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat niemand anders van uw familie ooit iets dergelijks heeft meegemaakt in Bagdad. U stelt dat het dagelijkse incidenten zijn in Bagdad en dat het vaak samen gaat met bijvoorbeeld een ontploffing. Zo zou uw neef, de zoon van uw oom langs vaders zijde, ooit een keer gearresteerd zijn geweest, samen met enkele andere jongeren, na een ontploffing. Zij zouden net als u snel weer vrijgelaten zijn (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 15). U stelt dat dit vaak gebeurt, dat als er een bernbom ontploft in de stad dat ze dan de omstaanders arresteren en daarna weer vrij laten (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 15). Verder bevestigt u dat niemand anders van uw familie er ooit van beschuldigd werd banden te hebben met IS (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 15). Indien u en uw familie werkelijk geïdoleerd werden door het Iraakse leger zou logischerwijze verwacht worden dat dit wel zou gebeurd zijn.

Hierbij dient eveneens te worden opgemerkt dat u na deze kortstondige aanhouding op 30 april 2014 nog bijna een jaar in Bagdad bent gebleven, voordat u Irak verliet op 30 maart 2015. U verklaart in die periode te hebben verbleven bij uw tante in de wijk Al Mansour. U zou zoveel mogelijk binnen zijn gebleven uit angst (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 19-20). U gevraagd of u in die periode van een jaar nog enige problemen heeft ondervonden vanwege het Iraakse leger, stelt u van niet (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 17). Ook uw familie zou in die periode van bijna een jaar, dat u nog in Irak was, niets hebben vernomen van het Iraakse leger (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 17). U stelt dat u bij uw tante leefde en dat u zeer weinig buiten kwam. U ging wel soms op straat maar meestal tot aan de hoek en niet verder (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 19-20). Verder verklaart u wel dat u eens om de maand uw familie in Al Adamyia ging bezoeken (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 19). Noch u, noch uw familie, noch uw tante bij wie u verbleef, hebben in deze periode iets vernomen van het Iraakse leger (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 19-20). Hierbij wordt voorgaande appreciatie dat u niet persoonlijk en doelgericht geïdoleerd of vervolgd werd door het Iraakse leger bevestigd. Indien het Iraakse leger werkelijk specifiek

naar u of uw familie op zoek was dan zou logischerwijze van de soldaten verwacht worden dat ze in het jaar na uw aanhouding, dat u bovendien nog in Bagdad verbleef, naar u zouden komen zoeken zijn en bij uw familie, die nog op dezelfde plek bleef wonen als voordien, naar u komen informeren zijn. U stelt wel te hebben vernomen dat ongeveer een maand na uw vertrek, in april 2015, uw familie thuis in Al Adamiya bezoek zou hebben gekregen van het Iraakse leger. ZE deden een systematische studie om na te gaan welke gezinnen nieuw waren in Bagdad, waar ze woonden en vanwaar ze kwamen. U bevestigt dat de soldaten van het leger op dat moment algemene informatie kwamen inwinnen bij uw familie. Ze vroegen naar alle familieleden en ook naar u, aangezien u er niet was. Uw moeder zou gewoon gezegd hebben dat u niet meer thuis was, verder werden er geen vragen meer gesteld (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 16). Uit uw verklaringen hieromtrent blijkt geen enkele indicatie dat deze soldaten van het Iraakse leger in april 2015 naar uw familie kwamen omdat ze specifiek naar u op zoek waren. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat de soldaten de huizen van nieuwkomers in Bagdad afgingen voor een systematische studie. Aangezien u niet thuis was werd er gevraagd waar u was, maar verder ook niets. Bovendien voegt u verder toe dat na dit bezoek in april 2015 uw familie in Al Adamiya verder niets meer vernomen heeft van het Iraakse leger (CGVS 20/11/2015, p. 17). Dit is des te meer een indicatie dat noch u, noch uw familie persoonlijk en doelgericht gevisieerd worden door het leger in Irak. U gevraagd of u enige concrete aanwijzingen hebt dat u op dit moment nog zou gezocht worden door het Iraakse leger, stelt u van niet zover u weet (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 24).

Bij dit alles dient nog te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u in maart 2014 Irak op legale wijze verlaten heeft met uw paspoort. U vloog met een Iraakse luchtvaartmaatschappij naar Turkije (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 17-18). U gevraagd of u enige problemen heeft gehad bij het verlaten van Irak op dat moment, stelt u van niet (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 18). De vaststelling dat u Irak legaal en zonder enige problemen hebt kunnen verlaten van op de luchthaven in Bagdad wijst des te meer op het feit dat u op geen enkele wijze persoonlijk of doelgericht gezocht/gevisieerd werd door het Iraakse leger of door de Iraakse overheid. Indien dit wel het geval zou geweest zijn dan zou u nooit op die manier gewoon het land hebben kunnen verlaten.

Bovendien blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat uw aanhouding van 30 april 2014 niet rechtstreeks tot uw vertrek uit Irak heeft geleid. U bent niet meteen na de aanhouding vertrokken, u bent nog bijna een jaar in Bagdad gebleven. U gevraagd wat dan precies tot uw vertrek heeft geleid in maart 2015, stelt u eigenlijk al het plan te hebben gehad het land te verlaten toen u nog in Fallujah was. U vertelt dat u slechts 24 jaar oud bent maar toch al zoveel miserie heeft meegemaakt en dat u al genoeg doden en bloed heeft gezien. De situatie was al langer niet meer draaglijk voor u. U wilde al eerder het land verlaten maar had op dat moment niet voldoende financiële middelen. U wilde ervoor zorgen dat alles goed geregeld was voordat u vertrok (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 18). U gevraagd of er dan concreet nog iets gebeurd is voor uw vertrek uit Irak in maart 2015, iets dat op dat moment rechtstreeks tot uw vertrek heeft geleid, stelt u van niet. U had het gevoel dat u geen plaats meer had in Irak, u kon het niet meer verdragen en Bagdad was geen plek voor u om te wonen. Terugkeren naar Fallujah was ook geen optie voor u, want u wilde niet deelnemen aan het geweld (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 18). U ter bevestiging nog een keer gevraagd of het dan klopt dat u de beslissing genomen heeft om Irak te verlaten in maart 2015 omwille van de algemeen moeilijke situatie en dat u daar niet meer mee kon leven, bevestigt u dit. U stelt dat u absoluut niet meer terug kon naar Fallujah en dat u in Bagdad beschouwd werd als iemand van een andere kleur en dat dat ondraaglijk was voor u (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 18).

Samenvattend kan hier dus gesteld worden dat uw kortstondige aanhouding, van enkele uren, door Iraakse soldaten op 30 april 2014 om een éénmalig feit ging dat geen verdere implicaties heeft gehad voor u of uw familie. Het ging duidelijk om een willekeurige aanhouding, waarbij u of uw familie op geen enkel moment persoonlijk en doelgericht gevisieerd of vervolgd werden. Daarbij komt dat er uit uw verklaringen geen enkele indicatie blijkt dat u op dit moment iets te vrezen heeft vanwege het Iraakse leger of de Iraakse overheid bij een huidige terugkeer naar Irak.

Bij dit alles komt eveneens bij dat duidelijk blijkt uit uw verklaringen dat deze aanhouding in april 2014 niet de directe aanleiding is geweest voor uw vertrek uit Irak. In tweede instantie stelt u bij een terugkeer naar Bagdad de sjiitische milities, zoals bijvoorbeeld Asaeb ahl al Haq te vrezen. U haalde dit aan tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, vraag 4, in uw administratief dossier). U hier echter naar gevraagd tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, stelt u letterlijk geen concrete bedreigingen te hebben gekregen vanwege de sjiitische militie Asaeb ah al Haq (CGVS gehoor 02/10/2015, p. 17). U verklaart dat de tolk tijdens uw interview bij DVZ vroeg wat u vreesde bij een terugkeer naar Irak en dat u zei dat u het regeringsleger vreest en dat u als soenniet ook bedreigd was door de sjiitische milities (CGVS gehoor 02/10/2015, p. 17). U hier opnieuw naar gevraagd tijdens uw tweede interview op het CGVS, of het klopt dat u nooit enige persoonlijke bedreigingen kreeg vanwege de sjiitische militie Asaeb ahl al Haq, maar dat u als soenniet in het algemeen de sjiitische milities vreest in Bagdad, bevestigt u dit. U bevestigt nooit persoonlijk door enige

sjiitische militie in Bagdad te zijn gecontacteerd, geïsoleerd of bedreigd (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 19). U herhaalt wat u zei bij uw eerste interview en stelt dat de milities een gevaar zijn voor jullie omdat jullie van Fallujah komen. U voegt toe dat er in feite 40 soorten milities zijn, maar dat u de naam van Asaeb ahl al Haq opgaf omdat u die naam nooit vergeet. U vreest de milities in het algemeen (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt dus duidelijk dat u geen persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging heeft ten aanzien van enige sjiitische militie in Bagdad bij een huidige terugkeer naar Irak.

In derde instantie stelt u de huidige situatie in Bagdad te vrezen waarbij u en uw familie, als soennieten die lange tijd in Fallujah verbleven hebben, geïsoleerd en gestigmatiseerd worden. U gevraagd hier wat meer concrete duiding bij te geven, stelt u dat het algemeen zo is in Bagdad, voor iedereen. Dat ze aan alle checkpoints in de stad steeds vragen waar je vandaan komt en waar je heen gaat. Het is niet tegen u of uw familie persoonlijk, maar in het algemeen tegen iedereen (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 20). U stelt dat alle soennieten in Bagdad gestigmatiseerd worden maar in het bijzonder de mensen die van Fallujah komen, omdat zij gezien worden als 'van Daesh (IS)' en zij worden harder lastig gevallen (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 20). U spreekt hier dus over algemene stigmatisering van soennieten in Bagdad. U dan gevraagd of u of iemand van uw familie binnen dit kader persoonlijk ooit iets meegemaakt hebben, stelt u dat het in het algemeen genoeg is dat je uit Fallujah bent om slecht behandeld te worden en dat er speciale mensen zijn in het leger daarvoor (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 21). Buiten uw aanhouding van enkele uren, die in voorgaande paragrafen reeds uitvoerig beargumenteerd werd, is er in uw verdere verklaringen geen enkele indicatie terug te vinden dat u of uw familie ooit op persoonlijke wijze zouden te maken gekregen hebben met enige vorm van stigmatisering omdat jullie soennieten zijn of omdat jullie lange tijd in Fallujah verbleven. Het CGVS erkent dat de situatie voor soennieten in Bagdad niet gemakkelijk is en wil de ernst van deze situatie zeker niet minimaliseren, maar uit uw verklaringen blijkt nergens dat in dit opzicht voor u of voor iemand van uw familie sprake is van een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging op basis van de criteria van de Conventie van Genève. Bovendien dient hierbij te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u en uw familie oorspronkelijk afkomstig zijn van Bagdad en dat jullie ook altijd in Bagdad geregistreerd zijn geweest, ook tijdens jullie verblijf in Fallujah (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 3). Bovendien pendelde u zelfs tijdens uw studies steeds tussen Bagdad en Fallujah. U stelt dat uw vader de registratie nooit veranderd heeft (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 3). Uit de vertaling van de identiteitsdocumenten die u voorlegt blijkt ook duidelijk dat u en uw familie steeds geregistreerd waren in Bagdad (CGVS gehoor 02/10/2015, p. 14-16 en CGVS gehoor 20/11/2015, p. 3). Indien u dus in Bagdad zou tegengehouden worden aan een checkpoint en uw identiteitspapieren zou moeten tonen, dan kan daar nergens onmiddellijk uit blijken dat u lange tijd in Fallujah heeft verbleven. Uw registratie is immers steeds in Bagdad blijven staan.

In laatste instantie zijn er uw verklaringen over de vrees die u hebt in Fallujah en de reden voor het vertrek van uw familie daar begin 2014. Hieromtrent dient kort te worden opgemerkt dat het CGVS op geen enkele wijze wil betwisten dat u en uw familie lange tijd in Fallujah verbleven hebben en dat jullie daar vertrokken zijn omwille van de komst van IS in het voorjaar van 2014. Uit uw verklaringen blijkt echter nergens dat u of iemand van uw familie persoonlijk geïsoleerd werden door IS voor jullie vertrek. U gevraagd naar wat de concrete aanleiding was voor jullie vertrek uit Fallujah, stelt u dat het door de situatie daar toen kwam. Er heerste chaos in Fallujah, jullie waren er zeker van dat er oorlog op komst was en dat wilden jullie niet meemaken, noch hier aan deelnemen. Uw familie besloot dan ook uit deze situatie te vertrekken (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 6). U vervolgens gevraagd of u of iemand van uw familie enige persoonlijke problemen hebben gekend in Fallujah voor jullie vertrek daar, herhaalt u wederom dat het om de algemene situatie ging. U stelt dat uw vader als bewaker van gebouwen van elektriciteit en energie werkte en dat het daarom voor hem gevaarlijk was (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 6). Na jullie vertrek zou u via contact met uw vrienden, die nog in Fallujah waren, ook vernomen hebben dat alle jongeren werden gerekruteerd door IS en verplicht werden om mee te gaan vechten (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 7). U nog een keer ter bevestiging gevraagd of u ooit persoonlijk werd benaderd door IS of werd gevraagd hen te vervoegen, stelt u van niet (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt dus duidelijk dat u en uw familie geen persoonlijke vrees voor vervolging hadden vanwege IS in Fallujah. Jullie zijn er vertrokken uit voorzorg omdat jullie duidelijk voelden dat de situatie zou verergeren. Daarbij komt dat u en uw familie oorspronkelijk van Bagdad afkomstig zijn en dat ook uw gehele familie daar momenteel woont (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 9). Bij een huidige terugkeer naar Irak is er dan ook geen enkele reden voor u om naar Fallujah te gaan.

Uit alle bovenstaande vaststellingen blijkt duidelijk dat u bij een huidige terugkeer naar Irak geen gegronde persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging heeft en dus geen nood heeft aan internationale bescherming. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de Vluchtelingenstatus. Op basis van uw verklaringen maakt u het evenmin aannemelijk dat u een risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de

vreemdelingenwet. De documenten die u voorlegt kunnen aan deze vaststelling niets wijzigen, aangezien er evenmin een persoonlijk risico uit blijkt. Het gaat hier immers louter over identiteitsdocumenten zoals uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw verkiezingskaart, uw studentenkaart en universiteitsdiploma, de voedselrantsoenkaart van uw familie, de bewonerskaart van uw vader in Bagdad, 2 badges van uw vader van zijn werk en zijn verblijf in Fallujah en een oud attest van woning van uw familie in Fallujah. Al deze documenten zijn louter een indicatie van uw identiteit, uw nationaliteit, uw herkomst en uw woonplaatsen in Irak, dewelke niet betwist worden door het CGVS. U legt geen enkel document neer ter staving van uw asielmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Aangezien u geboren bent in Bagdad, uw familie er oorspronkelijk van afkomstig is, u er zelf vele jaren heeft gewoond en gestudeerd en uw hele familie er op dit moment verblijft, dient voor u de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan 10 jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikel 8.2 van de Richtlijn 2005/85/CE, van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/UE, van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen".

In een eerste grief, stelt verzoeker inzake de weigering van de vluchtelingenstatus:

"De verzoeker zou graag Uw Raad willen informeren over het feit dat wanneer hij zijn negatieve beslissing van 15 maart 2016 kreeg van het CGVS, hij zijn gezin informeerde. Zijn moeder verklaarde hem toen dat een paar dagen na dat hij zijn land van herkomst had vertrokken, op 24 april 2015, mensen met militaire kledij waren gekomen en het gezin van de verzoeker bedreigden. Ze zeiden dat als de verzoeker niet terug zou kommen, ze zijn broer of zijn vader zouden aanpakken. Na deze gebeurtenis, heeft de moeder van de verzoeker een klacht ingediend bij de politie van Al Adamiya (stuk 3). Bovendien, in december 2015, vertelde de burens van de verzoeker in Al Adamiya aan zijn gezin, dat mannen kwamen en vroegen waar waren de verzoeker, zijn vader en zijn broer. Het gezin van de verzoeker voelt zich niet meer veilig sinds deze incidenten: ze verhuisde daarom naar Hay Al-Jamia.

De moeder van de verzoeker verklaarde hem dat ze het hem daarvoor niet wilde zeggen omdat ze bang was dat hij terug zou willen komen omwille van het feit dat zijn gezin in gevaar was.

De verzoeker brengt het bewijs dat hij persoonlijk en doelgericht gevisieerd wordt door de sjjiitische militieën. Dat bewijs bevestigt verder de verklaringen van de verzoeker.

In deze omstandigheden heeft de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn godsdienst, overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève.”

In een tweede brief stelt verzoeker inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dat het CGVS niet betwist dat er in Irak en Bagdad een gewapend conflict heerst en dat burgers hiervan slachtoffer worden. Verzoeker verwijst naar de inhoud van de informatie van verweerder en vervolgt:

“Eerst en vooral, is het belangrijk te benadrukken dat de verwerende partij hier een onjuiste juridische kwalificatie maakt. Ze lijkt de noties van « gewapend conflict » en « willekeurig geweld » te verwarren. Inderdaad, om te beweren dat er geen willekeurig geweld tegen burgers is, verklaart de verwerende partij dat “Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS” en “evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger” (beslissing p. 5). Deze bevindingen vallen meer onder de kwalificatie van « gewapend conflict » dan de kwalificatie van « willekeurig geweld tegen burgers », notie die niet herleidbaar is tot gevechtssituaties.

Bovendien, is Bagdad niet het hoofdzakelijk strijd plaats tussen de Islamitisch Staat (IS) en het regeringsleger maar (i) wordt wel regelmatig getroffen door aanvallen van de IS en (ii) wordt beheerst door sjjiitische militieën.”

Verzoeker verwijst naar enkele recente, door IS gepleegde aanslagen en aanvallen. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de sjjiitische militieën zich in Bagdad bezondigen aan misbruiken. Verzoeker verklaarde duidelijk dat hij represailles vreesde vanwege deze militieën omdat hij als soenniet lang in Fallujah verbleef. Dat hij een groot deel van zijn leven in Fallujah woonde, wordt door verweerder niet betwist. Verzoeker verwijst naar en citeert uit informatie over de sjjiitische militieën. De burgers worden massaal getroffen door het geweld in de Iraakse hoofdstad.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit een recent VN-rapport over de ernstige en uitgebreide gevolgen van het conflict in Irak op burgers. Volgens rechtspraak van het ECHG is de mate van willekeurig geweld die vereist zal zijn naarmate de verzoeker meer het bewijs kan leveren dat hij specifiek geraakt wordt omwille van redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. *“In casu, heeft de verzoeker aangetoond dat hij in het bijzonder en persoonlijk getroffen is door het geweld die plaatsvindt in Irak. De verzoeker is van soennitisch geloof en heeft bijna zijn hele leven in Fallujah (provincie Anbar) gewoond, die door IS gecontroleerd wordt sinds januari 2014. Als gevolg, in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, is het noodzakelijk om de mate van willekeurig geweld die Bagdad teistert in een meer flexibeler wijze te analyseren.*

(...)

Als Uw Raad vaststelt dat er geen spraak van willekeurig geweld in de zin van het artikel 48/4, §2, c) is, is er geen twijfel dat het terugsturen van de verzoeker naar zijn land van herkomst - zelfs in Bagdad - hem aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen overeenkomstig met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Een complete en grondige analyse van de zaak, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan de verzoeker op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Inderdaad, is het geweld die vandaag plaats vindt in Bagdad - waarbij soennieten gevisieerd en gestigmatiseerd worden als lieden van IS - zodanig dat de aanvrager, als hij naar zijn land van herkomst terug gestuurd zou worden, het risico zou lopen om aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van de Europese Conventie blootgesteld te worden.

Als gevolg, gelet op het feit dat er momenteel nog steeds een gewapend conflict plaats vindt in Bagdad en dat de verzoeker van soennitisch geloof is en bijna zijn hele leven in Fallujah heeft gewoond, valt de verzoeker onder de condities om van de subsidiaire bescherming te genieten in overeenstemming met artikel 48/4, c) - of ten minste in overeenstemming met artikel 48/4, b) - van de Vreemdelingenwet van 1980. Door de tegenovergestelde beslissing te nemen maakt de verwerende partij een manifeste appreciatie fout”.

Verzoeker wenst er nog op te wijzen dat hij nergens tegenstrijdige verklaringen aflegde. *“Door geen rekening te houden met de individuele situatie van de verzoeker heeft de verwerende partij het artikel 27, c), van het K.B. van 11 juli 2003 en het artikel 8.2 van de Richtlijn 2005/85/CE geschonden”.*

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): documenten inzake een klacht van zijn moeder bij de politie (bijlage 3) en informatie van Amnesty International (bijlage 4).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9): de vertalingen van de bij het verzoekschrift gevoegde documenten inzake de klacht van zijn moeder bij de politie en een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin een soenniet werd erkend als vluchteling omwille van zijn vrees voor vervolging door sjiitische militieën.

2.2. Verweerder legt op 7 juni 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 31 maart 2016.

2.3.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, dient te worden opgemerkt dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. Inzake de opgeworpen schending van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15*).

2.3.2. Inzake de opgeworpen schending van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, dient andermaal te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde richtlijn verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.4. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege het Iraakse leger, vanwege IS en vanwege de sjiitische militieën.

Ten aanzien van verzoekers vrees ten aanzien van de Iraakse autoriteiten wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

"In eerste instantie zijn er uw verklaringen over uw aanhouding in Bagdad op 30 april 2014 door soldaten van het Iraakse leger. Het CGVS wil uw verklaringen hierover niet betwisten, maar merkt hierbij op dat dit incident ging om een éénmalig feit dat zich heeft voorgedaan, waarbij er uit uw verklaringen geen enkele indicatie blijkt dat u hierbij persoonlijk en doelgericht geïsoleerd en/of vervolgd werd door het Iraakse leger of door de Iraakse overheid. U verklaart enkele uren te zijn vastgehouden door de soldaten in hun fauj/kazerne en dan op verzoek van hun officier, die aankwam, weer te zijn vrijgelaten (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 11-12). Deze officier, waarvan u stelt dat hij zich zachtmoedig gedroeg tegenover u (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 11), zou u uw naam hebben gevraagd, waar u vandaan kwam en wat u deed. U vertelde wie u was, dat u uit Fallujah kwam maar nu in Bagdad woonde en dat u voor ingenieur heeft gestudeerd. Hierop zou de officier zich naar zijn soldaten gedraaid hebben en hen gevraagd hebben waarom ze u hadden aangehouden en vastgehouden.

Vervolgens liet hij u vrij, u kon gewoon naar huis gaan (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 13). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat u bij uw aanhouding niet persoonlijk en doelgericht geïdendeerd werd door de soldaten van het Iraakse leger. Het ging hier duidelijk om een willekeurige aanhouding waarbij u toevallig op het verkeerde moment op de verkeerde plek was en meegenomen werd. De verdere verklaringen die u geeft over dit incident tonen dit des te meer aan. Zo heeft u geen idee waarom u precies meegenomen werd door het leger, u zou dit ook later op geen enkel moment te weten zijn gekomen (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 10). U was ook niet de enige die werd meegenomen, in de kazerne waar u naartoe werd gebracht waren meerder soennieten aanwezig. Net als u hadden zij er geen idee van waarom ze waren aangehouden (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 11). U verklaart dat ook zij gewoon van de straten waren geplukt in Bagdad (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 11). U denkt dat u werd aangehouden door de soldaten omdat ze u ervan verdachten banden te hebben met Daesh (IS), aangezien u recent uit Fallujah kwam (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 14). U gevraagd of ze hiervoor dan enige concrete aanwijzingen hadden, stelt u dat ze het niet op u alleen gemunt hadden, maar dat ze tegen alle soennieten zijn, dat alle soennieten beledigd worden als aanhangers van IS (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 14). U gevraagd waarom u dan specifiek werd aangehouden, als elke soenniet in Bagdad daarvan beschuldigd wordt, stelt u daar geen idee van te hebben (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 14). U kan verder geen voorbeelden geven van andere mensen uit uw omgeving die ook van iets dergelijks beschuldigd werden en iets gelijkaardigs als u meemaakten (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 14). U nog een keer gevraagd waarom u persoonlijk dan precies van de straat werd geplukt door de soldaten en werd meegenomen, stelt u dat zelf echt niet te weten (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 14-15). U heeft geen idee of u willekeurig werd meegenomen of dat ze u specifiek valseerden en specifiek naar u op zoek waren (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat uw aanhouding ging om een willekeurige arrestatie, waarbij u op geen enkel moment doelgericht en persoonlijk geïdendeerd werd. De vaststelling dat de officier van de kazerne, waar u enkele uren werd vastgehouden, zijn soldaten zonder meer het bevel gaf u vrij te laten en hen daarbij vroeg waarom ze u hadden vastgehouden, wijst duidelijk aan dat er bij uw aanhouding geen sprake was van een persoonlijke en doelgerichte vervolging. U bevestigt verder dat de officier u gewoon naar huis liet gaan, zonder verder enige problemen (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 15). Indien u werkelijk persoonlijk en doelgericht geïdendeerd werd door het Iraakse leger, dan zou dit niet op deze manier verlopen zijn. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat niemand anders van uw familie ooit iets dergelijks heeft meegemaakt in Bagdad. U stelt dat het dagelijkse incidenten zijn in Bagdad en dat het vaak samen gaat met bijvoorbeeld een ontploffing. Zo zou uw neef, de zoon van uw oom langs vaders zijde, ooit een keer gearresteerd zijn geweest, samen met enkele andere jongeren, na een ontploffing. Zij zouden net als u snel weer vrijgelaten zijn (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 15). U stelt dat dit vaak gebeurt, dat als er een bernbom ontploft in de stad dat ze dan de omstaanders arresteren en daarna weer vrij laten (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 15). Verder bevestigt u dat niemand anders van uw familie er ooit van beschuldigd werd banden te hebben met IS (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 15). Indien u en uw familie werkelijk geïdendeerd werden door het Iraakse leger zou logischerwijze verwacht worden dat dit wel zou gebeurd zijn.

Hierbij dient eveneens te worden opgemerkt dat u na deze kortstondige aanhouding op 30 april 2014 nog bijna een jaar in Bagdad bent gebleven, voordat u Irak verliet op 30 maart 2015. U verklaart in die periode te hebben verbleven bij uw tante in de wijk Al Mansour. U zou zoveel mogelijk binnen zijn gebleven uit angst (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 19-20). U gevraagd of u in die periode van een jaar nog enige problemen heeft ondervonden vanwege het Iraakse leger, stelt u van niet (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 17). Ook uw familie zou in die periode van bijna een jaar, dat u nog in Irak was, niets hebben vernomen van het Iraakse leger (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 17). U stelt dat u bij uw tante leefde en dat u zeer weinig buiten kwam. U ging wel soms op straat maar meestal tot aan de hoek en niet verder (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 19-20). Verder verklaart u wel dat u eens om de maand uw familie in Al Adamiya ging bezoeken (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 19). Noch u, noch uw familie, noch uw tante bij wie u verbleef, hebben in deze periode iets vernomen van het Iraakse leger (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 19-20). Hierbij wordt voorgaande appreciatie dat u niet persoonlijk en doelgericht geïdendeerd of vervolgd werd door het Iraakse leger bevestigd. Indien het Iraakse leger werkelijk specifiek naar u of uw familie op zoek was dan zou logischerwijze van de soldaten verwacht worden dat ze in het jaar na uw aanhouding, dat u bovendien nog in Bagdad verbleef, naar u zouden komen zoeken zijn en bij uw familie, die nog op dezelfde plek bleef wonen als voordien, naar u komen informeren zijn. U stelt wel te hebben vernomen dat ongeveer een maand na uw vertrek, in april 2015, uw familie thuis in Al Adamiya bezoek zou hebben gekregen van het Iraakse leger. ZE deden een systematische studie om na te gaan welke gezinnen nieuw waren in Bagdad, waar ze woonden en vanwaar ze kwamen. U bevestigt dat de soldaten van het leger op dat moment algemene informatie kwamen inwinnen bij uw familie. Ze vroegen naar alle familieleden en ook naar u, aangezien u er niet was. Uw moeder zou gewoon gezegd hebben dat u niet meer thuis was, verder werden er geen vragen meer gesteld (CGVS

gehoor 20/11/2015, p. 16). Uit uw verklaringen hieromtrent blijkt geen enkele indicatie dat deze soldaten van het Iraakse leger in april 2015 naar uw familie kwamen omdat ze specifiek naar u op zoek waren. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat de soldaten de huizen van nieuwkomers in Bagdad afgingen voor een systematische studie. Aangezien u niet thuis was werd er gevraagd waar u was, maar verder ook niets. Bovendien voegt u verder toe dat na dit bezoek in april 2015 uw familie in Al Adamiya verder niets meer vernomen heeft van het Iraakse leger (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 17). Dit is des te meer een indicatie dat noch u, noch uw familie persoonlijk en doelgericht geïdendeerd worden door het leger in Irak. U gevraagd of u enige concrete aanwijzingen hebt dat u op dit moment nog zou gezocht worden door het Iraakse leger, stelt u van niet zover u weet (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 24).

Bij dit alles dient nog te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u in maart 2014 Irak op legale wijze verlaten heeft met uw paspoort. U vloog met een Iraakse luchtvaartmaatschappij naar Turkije (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 17-18). U gevraagd of u enige problemen heeft gehad bij het verlaten van Irak op dat moment, stelt u van niet (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 18). De vaststelling dat u Irak legaal en zonder enige problemen hebt kunnen verlaten van op de luchthaven in Bagdad wijst des te meer op het feit dat u op geen enkele wijze persoonlijk of doelgericht gezocht/geïdendeerd werd door het Iraakse leger of door de Iraakse overheid. Indien dit wel het geval zou geweest zijn dan zou u nooit op die manier gewoon het land hebben kunnen verlaten.

Bovendien blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat uw aanhouding van 30 april 2014 niet rechtstreeks tot uw vertrek uit Irak heeft geleid. U bent niet meteen na de aanhouding vertrokken, u bent nog bijna een jaar in Bagdad gebleven. U gevraagd wat dan precies tot uw vertrek heeft geleid in maart 2015, stelt u eigenlijk al het plan te hebben gehad het land te verlaten toen u nog in Fallujah was. U vertelt dat u slechts 24 jaar oud bent maar toch al zoveel miserie heeft meegemaakt en dat u al genoeg doden en bloed heeft gezien. De situatie was al langer niet meer draaglijk voor u. U wilde al eerder het land verlaten maar had op dat moment niet voldoende financiële middelen. U wilde ervoor zorgen dat alles goed geregeld was voordat u vertrok (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 18). U gevraagd of er dan concreet nog iets gebeurd is voor uw vertrek uit Irak in maart 2015, iets dat op dat moment rechtstreeks tot uw vertrek heeft geleid, stelt u van niet. U had het gevoel dat u geen plaats meer had in Irak, u kon het niet meer verdragen en Bagdad was geen plek voor u om te wonen. Terugkeren naar Fallujah was ook geen optie voor u, want u wilde niet deelnemen aan het geweld (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 18). U ter bevestiging nog een keer gevraagd of het dan klopt dat u de beslissing genomen heeft om Irak te verlaten in maart 2015 omwille van de algemeen moeilijke situatie en dat u daar niet meer mee kon leven, bevestigt u dit. U stelt dat u absoluut niet meer terug kon naar Fallujah en dat u in Bagdad beschouwd werd als iemand van een andere kleur en dat dat ondraaglijk was voor u (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 18).

Samenvattend kan hier dus gesteld worden dat uw kortstondige aanhouding, van enkele uren, door Iraakse soldaten op 30 april 2014 om een éénmalig feit ging dat geen verdere implicaties heeft gehad voor u of uw familie. Het ging duidelijk om een willekeurige aanhouding, waarbij u of uw familie op geen enkel moment persoonlijk en doelgericht geïdendeerd of vervolgd werden. Daarbij komt dat er uit uw verklaringen geen enkele indicatie blijkt dat u op dit moment iets te vrezen heeft vanwege het Iraakse leger of de Iraakse overheid bij een huidige terugkeer naar Irak. Bij dit alles komt eveneens bij dat duidelijk blijkt uit uw verklaringen dat deze aanhouding in april 2014 niet de directe aanleiding is geweest voor uw vertrek uit Irak."

Verzoeker tracht op heden te laten uitschijnen dat hij bij de huiszoeking die in april 2015 plaatsvond weldegelijk specifiek en persoonlijk werd geïdendeerd. Hij maakt dit echter geenszins aannemelijk.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat de door verzoeker geschetste gang van zaken niet geloofwaardig is. Het is immers niet aannemelijk dat de Iraakse autoriteiten verzoeker – die blijkens het voorgaande voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst geenszins in hun negatieve aandacht stond, bijna een jaar geen problemen kende en legaal het land kon verlaten – een jaar na zijn vorige, willekeurige arrestatie en zonder enige concrete aanleiding plots specifiek en persoonlijk zouden viseren.

Verder is het bevreemdend dat verzoekers moeder, nadat het leger (of minstens mensen in militaire kledij) een huiszoeking uitvoerde, ten overstaan van de Iraakse autoriteiten klacht zou zijn gaan indienen tegen het Iraakse leger en tegen de regeringsgezinde milities. Gezien de Iraakse autoriteiten en de regeringsgezinde milities (die blijkens verzoekers eigen informatie machtig zijn en de overheid zijn geïnfilteerd) net de actoren van vervolging waren die verzoeker viseerden, blijkt een klachtindiening bij deze autoriteiten niet zinvol.

Daarenboven is het hoegenaamd niet geloofwaardig dat verzoekers moeder uit schrik dat verzoeker zou willen terugkeren niet eerder zou hebben gemeld dat verzoeker bij de huiszoeking specifiek werd geïdendeerd. Door hem hierover te waarschuwen kon zij immers net bewerkstelligen dat hij niet zou terugkeren.

Dat zijn moeder informatie en documenten die dermate essentieel zijn voor het inschatten van zijn risico bij een terugkeer en voor de behandeling en de staving van zijn asielaanvraag moedwillig voor verzoeker zou hebben achtergehouden, is niet geloofwaardig.

Aan de documenten die verzoeker ter staving van het voorgaande neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3; stuk 9) kan bovendien niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst worden deze slechts bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Dat deze stukken de kopieën zouden betreffen van originele en authentieke politionele documenten, kan verder niet worden aangenomen. Het betreffen louter handgeschreven niemendallen waarop nergens enige officiële hoofding of opmaak is opgenomen. Hoe dan ook zijn deze documenten louter gebaseerd op niet-verifieerbare verklaringen van verzoekers moeder, die in deze niet kan worden beschouwd als een objectieve bron. Verder strookt de inhoud van deze documenten op verschillende vlakken niet met verzoekers eerdere gezegden. Zo zou volgens de verklaringen van verzoekers moeder ten overstaan van de Iraakse autoriteiten verzoekers vader samen met verzoeker zijn verhuisd naar en ondergedoken bij naaste verwanten in Mansour. Blijkens zijn eigen gezegden, zou verzoeker echter alleen in Mansour zijn ondergedoken en zou zijn vader thuis gebleven zijn (administratief dossier, gehoorverslag CGVS 20 november 2015, p.8, 16; gehoorverslag CGVS 2 oktober 2015, p.10-11; verklaring DVZ, nr.13A). Voorts zou verzoekers moeder ten aanzien van de Iraakse overheid verklaard hebben dat zij verzoeker over de huiszoeking op de hoogte bracht wanneer hij zich in Turkije bevond. Verzoeker bevond zich op het ogenblik van de beweerde huiszoeking echter reeds in Griekenland (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.33).

Betreffende de vrees die verzoeker stelt te koesteren ten aanzien van IS, dient te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat waar gesteld wordt:

“In laatste instantie zijn er uw verklaringen over de vrees die u hebt in Fallujah en de reden voor het vertrek van uw familie daar begin 2014. Hieromtrent dient kort te worden opgemerkt dat het CGVS op geen enkele wijze wil betwisten dat u en uw familie lange tijd in Fallujah verbleven hebben en dat jullie daar vertrokken zijn omwille van de komst van IS in het voorjaar van 2014. Uit uw verklaringen blijkt echter nergens dat u of iemand van uw familie persoonlijk geïsoleerd werden door IS voor jullie vertrek. U gevraagd naar wat de concrete aanleiding was voor jullie vertrek uit Fallujah, stelt u dat het door de situatie daar toen kwam. Er heerste chaos in Fallujah, jullie waren er zeker van dat er oorlog op komst was en dat wilden jullie niet meemaken, noch hier aan deelnemen. Uw familie besloot dan ook uit deze situatie te vertrekken (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 6). U vervolgens gevraagd of u of iemand van uw familie enige persoonlijke problemen hebben gekend in Fallujah voor jullie vertrek daar, herhaalt u wederom dat het om de algemene situatie ging. U stelt dat uw vader als bewaker van gebouwen van elektriciteit en energie werkte en dat het daarom voor hem gevaarlijk was (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 6). Na jullie vertrek zou u via contact met uw vrienden, die nog in Fallujah waren, ook vernomen hebben dat alle jongeren werden gerekruteerd door IS en verplicht werden om mee te gaan vechten (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 7). U nog een keer ter bevestiging gevraagd of u ooit persoonlijk werd benaderd door IS of werd gevraagd hen te vervoegen, stelt u van niet (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt dus duidelijk dat u en uw familie geen persoonlijke vrees voor vervolging hadden vanwege IS in Fallujah. Jullie zijn er vertrokken uit voorzorg omdat jullie duidelijk voelden dat de situatie zou verergeren. Daarbij komt dat u en uw familie oorspronkelijk van Bagdad afkomstig zijn en dat ook uw gehele familie daar momenteel woont (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 9). Bij een huidige terugkeer naar Irak is er dan ook geen enkele reden voor u om naar Fallujah te gaan.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker benadrukt daarnaast dat hij en zijn familie, gelet op hun religie als soenniet en op hun verblijf in Fallujah, problemen riskeren in Bagdad. Hoewel uit de informatie die verzoeker aanreikt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4) en uit de informatie van verweerder (rechtsplegingsdossier, stuk 7; administratief dossier, map 'documenten'), blijkt dat de sjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (vooral deze afkomstig van bepaalde regio's buiten Bagdad) er een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan echter worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten, al dan niet afkomstig van buiten Bagdad, op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden geïsoleerd of vervolgd. *In casu* wordt in de bestreden beslissing, waarin terdege wordt rekening gehouden met zowel de situatie voor soennieten in Bagdad als het verblijf van verzoeker en diens familie in Fallujah, bovendien met recht gemotiveerd:

“In tweede instantie stelt u bij een terugkeer naar Bagdad de sjiitische milities, zoals bijvoorbeeld Aseeb ahl al Haq te vrezen. U haalde dit aan tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie

vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, vraag 4, in uw administratief dossier). U hier echter naar gevraagd tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, stelt u letterlijk geen concrete bedreigingen te hebben gekregen vanwege de sjjiitische militie Asaeb ah al Haq (CGVS gehoor 02/10/2015, p. 17). U verklaart dat de tolk tijdens uw interview bij DVZ vroeg wat u vreesde bij een terugkeer naar Irak en dat u zei dat u het regeringsleger vreest en dat u als soenniet ook bedreigd was door de sjjiitische milities (CGVS gehoor 02/10/2015, p. 17). U hier opnieuw naar gevraagd tijdens uw tweede interview op het CGVS, of het klopt dat u nooit enige persoonlijke bedreigingen kreeg vanwege de sjjiitische militie Asaeb ahl al Haq, maar dat u als soenniet in het algemeen de sjjiitische milities vreest in Bagdad, bevestigt u dit. U bevestigt nooit persoonlijk door enige sjjiitische militie in Bagdad te zijn gecontacteerd, geïnterviewd of bedreigd (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 19). U herhaalt wat u zei bij uw eerste interview en stelt dat de milities een gevaar zijn voor jullie omdat jullie van Fallujah komen. U voegt toe dat er in feite 40 soorten milities zijn, maar dat u de naam van Asaeb ahl al Haq opgaf omdat u die naam nooit vergeet. U vreest de milities in het algemeen (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt dus duidelijk dat u geen persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging heeft ten aanzien van enige sjjiitische militie in Bagdad bij een huidige terugkeer naar Irak.

In derde instantie stelt u de huidige situatie in Bagdad te vrezen waarbij u en uw familie, als soennieten die lange tijd in Fallujah verbleven hebben, geïnterviewd en gestigmatiseerd worden. U gevraagd hier wat meer concrete duiding bij te geven, stelt u dat het algemeen zo is in Bagdad, voor iedereen. Dat ze aan alle checkpoints in de stad steeds vragen waar je vandaan komt en waar je heen gaat. Het is niet tegen u of uw familie persoonlijk, maar in het algemeen tegen iedereen (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 20). U stelt dat alle soennieten in Bagdad gestigmatiseerd worden maar in het bijzonder de mensen die van Fallujah komen, omdat zij gezien worden als 'van Daesh (IS)' en zij worden harder lastig gevallen (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 20). U spreekt hier dus over algemene stigmatisering van soennieten in Bagdad. U dan gevraagd of u of iemand van uw familie binnen dit kader persoonlijk ooit iets meegemaakt hebben, stelt u dat het in het algemeen genoeg is dat je uit Fallujah bent om slecht behandeld te worden en dat er speciale mensen zijn in het leger daarvoor (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 21). Buiten uw aanhouding van enkele uren, die in voorgaande paragrafen reeds uitvoerig beargumenteerd werd, is er in uw verdere verklaringen geen enkele indicatie terug te vinden dat u of uw familie ooit op persoonlijke wijze zouden te maken gekregen hebben met enige vorm van stigmatisering omdat jullie soennieten zijn of omdat jullie lange tijd in Fallujah verbleven. Het CGVS erkent dat de situatie voor soennieten in Bagdad niet gemakkelijk is en wil de ernst van deze situatie zeker niet minimaliseren, maar uit uw verklaringen blijkt nergens dat in dit opzicht voor u of voor iemand van uw familie sprake is van een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging op basis van de criteria van de Conventie van Genève. Bovendien dient hierbij te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u en uw familie oorspronkelijk afkomstig zijn van Bagdad en dat jullie ook altijd in Bagdad geregistreerd zijn geweest, ook tijdens jullie verblijf in Fallujah (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 3). Bovendien pendelde u zelfs tijdens uw studies steeds tussen Bagdad en Fallujah. U stelt dat uw vader de registratie nooit veranderd heeft (CGVS gehoor 20/11/2015, p. 3). Uit de vertaling van de identiteitsdocumenten die u voorlegt blijkt ook duidelijk dat u en uw familie steeds geregistreerd waren in Bagdad (CGVS gehoor 02/10/2015, p. 14-16 en CGVS gehoor 20/11/2015, p. 3). Indien u dus in Bagdad zou tegengehouden worden aan een checkpoint en uw identiteitspapieren zou moeten tonen, dan kan daar nergens onmiddellijk uit blijken dat u lange tijd in Fallujah heeft verbleven. Uw registratie is immers steeds in Bagdad blijven staan."

Dat verzoeker en zijn familie in Bagdad als soennieten zouden worden geïnterviewd of vervolgd, is daarenboven nog minder aannemelijk gelet op het feit dat zijn stam ervoor gekend staat dat deze tegen IS is en strijdt. Verzoeker verklaarde in deze duidelijk: "Mijn stam heeft gevochten tegen Daesh en tot nu toe vechten zij tegen Daesh" (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6).

Mede gelet op het voorgaande, is verzoekers verwijzing naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig. Dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Verzoeker toont daarenboven op generlei wijze aan dat hij zich zou bevinden in een vergelijkbare situatie als deze waarin de persoon waarop het geciteerde arrest betrekking heeft zich bevond. Deze persoon had blijkens de inhoud van dit arrest immers weldegelijk aannemelijk gemaakt dat hij persoonlijk werd geïnterviewd door de sjjiitische milities.

De documenten in het administratief dossier kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker aangebrachte, de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage) als de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Wel vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Hoewel IS de laatste maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins belegerd wordt door IS. Evenmin zijn er aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit. IS lijkt meer en meer onder druk te komen staan en het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad dan ook niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt.

Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. Het aantal moorden is eind 2015 wel duidelijk afgenomen en is tussen december 2015 en maart 2016 niet terug gestegen.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.6. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS